

Lygtemandens Hus

(C) Kim Christensen 1997

Aftenen er lun, selv om det er en af de sidste dage i September. Mod vest, ses stadigt et rødt lysskær fra solens sidste stråler, mens skoven mod øst kun anes som en mørk silhouet mod den dybt mørkeblå himmel.

Vinden har lagt sig, så nattens første stjerner kan spejle sig i en lille sø der ligger op mod skoven. En ugles skrig bryder stilheden; den er klar til nattens jagt.

Skoven, og marken, hvor søen ligger, afgrænses af en smal strandbred, hvor vandets rislen mod kysten næppe kan høres. Der er endnu ikke helt havblik. På et sted hvor skoven går helt ned mod stranden, ligger en væltet træstamme.

Stammen ligger tværs over den smalle strandbred, så den visnede krone ligger ude i vandet.

På den væltede stamme sidder to unge mennesker. Ingen af dem siger noget, men ord er heller ikke nødvendige for at de forstår hinanden. Mørket falder på, mon de venter på at se fuldmånen, som snart rejser sig over vandet mod sydøst?

Et sted ude over vandet ses et svagt lysskær, det er nok her her Månen snart dukker op over horisonten.

Pludselig kommer der et flakkende lysskær hen over himlen. Det farer snart den ene vej, snart den anden. Det er en lygtemand. Lygtemanden farer hen over havet, spejler sig i det, men får kun uklare refleksioner tilbage. Så går det straks bedre med den lille sø. Lygtemanden spejler sig et par gange i den, og nærmer sig så forsigtigt de to unge mennesker.

Tydeligt irriteret bryder den af de unge nu tavsheden. "Hvad vil du her? Kan du ikke lade os være i fred?" Lygtemanden flakker et par gange frem og tilbage, men kommer så igen tilbage til de unge mennesker.

"Jeg er en lygtemand!"

"Jo, tak, det kan vi godt se. Men pil nu af med dig"

Lygtemanden flytter sig et par gange, men forsvinder ikke.

"Jeg kommer fra et sted hvor i rigtigt kunne more jer."

"Tak, vi har det fint her. Gå nu"

"Jeg er en lygtemand, jeg kan vise jer vejen."

I almindelighed er lygtemænd ikke kendt som særligt troværdige vejvisere, så derfor der er det en fordel for dem at de kan komme vidt omkring. Men lygtemændenes vilkår er bedre på måneløse aftener, så lygtemanden, der som den første er klar over truslen fra den ventede måne, er energisk.

"Kom, jeg kan vise jer vejen til et sted i vil kunne lide. Lige noget for jer!"

Denne gang kommer der ikke noget svar fra de unge; de kigger dog på hinanden. En af dem flytter lidt på sig. De hvisker svagt inbyrdes, kun de selv kan høre hvad der bliver sagt. Imens leger lygtemanden over marken, og søen.

Twivlen er åbenbart ved at få tag i de unge, for de vender sig begge mod lygtemanden, der selvfølgelig straks er på pletten. Som om lygtemanden kender det spørgsmål der ligger på de unges læber, svarer han.

"Jo, der er et stykke vej, - jeg kommer jo vidt omkring. Men det er turen værd. Kom bare."

Lidt tøvende rejser de unge sig, og begynder at følge lygtemanden. Han leder dem langs stranden, hen til en vej. Ved vejen, fejer han nogle gange hen over himlen, for han er glad over at have bid. De unge følger vejen, mod byen i det fjerne.

Der er et godt stykke, men lygtemanden lovede jo at det var turen værd. Efterhånden som de unge kommer frem, bliver lygtemandens skær kraftigere.

Efter nogen tid når de unge frem til lygtemandens hus. Lygtemanden lander på taget af en lang klodset bygning, uden vinduer. Hans lysskær er nu så kraftigt, at man ikke længere kan se direkte på ham.

"Se hvad jeg sagde, nu er vi her. Det er her!" De unge går op til en tung dør, som er den eneste åbning på en ellers glat væg. En af dem åbner døren, og lader den anden gå igennem. Lige så snart de er kommet gennem døren, møder de en stor mand, han har kraftigt underbid, og er lidt skeløjet.

Uden et ord peger han på et skilt: Entr, 50 Kr. Den ene af de unge betaler de 100 Kr, som fornøjelsen koster; de får begge et stempel på hånden, og kommer ind i et større rum.

Her er der lygtemænd overalt, og larmen er værre end på en fabrik. En af lygtemændene lokker de unge hen til en høj skranke. På bordet, og på væggen bag skranken, står der flasker i alle mulige farver. Fra to haner på bordet tappes en klar lysbrun vædske i glas, mange unge står i kø her. De to unge stiller sig også i kø, og får deres glas.

Der er mange mennesker her, men de finder sig en plads ved et bord.

Larmen gør det næsten umuligt at snakke sammen, varmen er kvælende, og dog er radiatoren langs væggen varm. De sveder, og får et glas til. Senere et til.

En fremmed kommer hen til dem, og gør nogle tegn til den ene af de to unge. De kigger på hinanden, men den fremmede er utålmodig, og trækker den ene af de unge med. De to får hver et glas, denne gang er der noget andet i glasset, end der var i de første glas. Den sidste får ikke noget.

Den fremmede, og den ene af de unge blander sig med en flok, der danser under en gruppe lygtemænd. Efter at have danset nogen tid, skiller de sig igen ud fra flokken, og går hen i et hjørne. Den fremmede begynder at røre ved den unge, som på grund af aftenens glas, ikke er helt herre over sig selv.

Den tilbageblevne rejser sig nu, går hen til de to, og siger noget til den fremmede, hvad det er kan ingen høre. Den fremmede kigger med blodskudte øjne, står lidt usikkert, men slår så pludselig med en knytnæve mod forstyrrelsen, der falder. Den fremmede vender sig mod sin dansepartner, der står med matte, blodskudte øjne, og tilsyneladende ikke har set hvad der skete. De to går ud af bygningen; den fremmede trækker sin dansepartner med ind i en mørk passage, og begynder at flå tøjet af

Efter et kraftigt slag i hovedet, det bløder lidt fra munden, kommer et andet ung menneske ud af en lang grå bygning, griber for sig, og falder igen.

Fuldmånen står nu klart på himlen, og skinner om kap med en lygtemand, ned på et ungt menneske foran en lang grå bygning, og ned til to andre i en mørk passage. Men Månen spejler sig også i en skovsø, og lyser på en øde strand, på en mark, og en væltet træstamme, der ligger hen over stranden med sin krogede krone ude i vandet.

